

anlæg er der imidlertid trang til at forekskrive tavshedspligt for andre, der har haft lovlig adgang til dataanlægget, f. eks. personer, der udfører serviceeftersyn. Bestemmelsen er derfor formuleret således, at den omfatter såvel offentlig som privat databehandlingsvirksomhed m. v.

Reglen vil kunne anvendes også i tilfælde, hvor den pågældende *ikke har haft retmæssig adgang til oplysningerne*, selv om der i denne situation eventuelt også vil kunne straffes efter straffelovrådets forslag til § 263, nr. 1 eller 2. Derimod forudsættes det, at vedkommende lovligt har befundet sig på det sted, hvor han er blevet bekendt med oplysningerne. I modsat fald vil forholdet være strafbart som husfredskrænkelse, jfr. straffelovens § 264, stk. 1, og straffelovrådets forslag til nyaffattelse af § 264.

Da et servicebureau aldrig uden en generel eller konkret tilladelse fra den offentlige myndighed, hvorfra oplysningerne hidrører, kan være berettiget til at videregive disse, er reglen *ikke begrænset til oplysninger, der kan karakteriseres som hemmelige*. Herved undgås en række afgrænsningsvanskeligheder med hensyn til, hvorledes oplysningernes hemmelige karakter skulle fremgå og være gjort den pågældende bekendt.

Udvalget har ikke fundet tilstrækkelig grund til ved en udvidelse af straffelovens § 157 at skabe hjemmel for også at straffe *uagtsom røbelse* af oplysninger.

3. *Udvalgets overvejelser vedrørende spørgsmålet om straf for efterfølgende udnyttelse af oplysninger, der er fremkommet ved brud på tavshedspligten, og spørgsmålet om straf for den ansattes egen udnyttelse uden videregivelse.*

Efter straffelovrådets forslag til § 264 b, skal bestemmelserne i §§ 263, 264 og 264 a, finde tilsvarende anvendelse på den, der uden at have medvirket til gerningen, skaffer sig eller udnytter oplysninger m.v., der er fremkommet ved overtrædelsen.

Af bemærkningerne i straffelovrådets betænkning s. 54 fremgår, at straffelovrådet er af den opfattelse, at der generelt er behov for straffebestemmelser, der kriminaliserer udnyttelse af oplysninger, der er opnået på uretmæssig måde, være sig ved en fredskrænkelse eller på anden måde.

Registerudvalget har i overensstemmelse

hermed fundet, at der er behov for at kriminalisere det forhold, at en person udnytter oplysninger, der er fremkommet ved brud på den i forslaget til § 152, stk. 4, foreskrevne tavshedspligt med hensyn til oplysninger tilhørende det offentlige, der behandles i edb-servicebureauer m. v.

Efter almindelige regler om medvirken vil man kunne straffe den, der har tilskyndet en anden til at skaffe oplysninger fra et edb-servicebureau. Der er imidlertid også behov for beskyttelse mod den rent efterfølgende udnyttelse af sådanne uretmæssigt fremskafte oplysninger. Ofte vil netop den efterfølgende udnyttelse af oplysningerne kunne indebære den væsentligste krænkelse af offentlige eller private interesser.

Imidlertid er formålet med den af udvalget som § 152, stk. 4, foreslåede regel i hovedsagen kun at overføre reglerne om offentligt ansattes tavshedspligt til personer, der virker ved servicebureauer, som bearbejder materiale for det offentlige. Det forekommer derfor ikke naturligt at foreslå en hælerilignende straffebestemmelse med hensyn til oplysninger, der kommer fra et servicebureau, uden at man samtidig generelt kriminaliserer udnyttelse af oplysninger givet af en offentlig ansat i kendelig strid med hans tavshedspligt. Da det ville ligge uden for Registerudvalgets kommissorium og særlige sagkundskab at tage stilling til en sådan generel straffebestemmelse, har udvalget ikke ment at burde fremsætte forslag herom.

Udvalget skal imidlertid henstille, at det bliver taget op til overvejelse at indføre en straffebestemmelse, der generelt kriminaliserer den efterfølgende udnyttelse af oplysninger fremkommet ved brud på den i straffelovens § 152 foreskrevne tavshedspligt, herunder den særlige tavshedspligt, der er indeholdt i udvalgets forslag til § 152, stk. 4.

Straffelovrådets forslag til § 264 b henviser til §§ 263, 264 og 264 a, men ikke til § 264 d (nuværende § 263, stk 2), og kriminaliserer altså ikke den efterfølgende udnyttelse af oplysninger fremkommet ved, at en offentligt ansat m. v. har røbet "privatlivet tilhørende hemmeligheder".

Såfremt der fremsættes forslag om straf for efterfølgende udnyttelse af oplysninger fremkommet ved brud på den i straffelovens § 152 foreskrevne tavshedspligt, vil det ef-